

DE AANNAME

Cor de Jong

De aanname

Lebowski Publishers, 2015

© Cor de Jong, 2015
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2015
© Omslagfoto: Luca Galavotti
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Typografie: Crius Group, Hulshout
Foto auteur: © Rogier Maaskant

ISBN 978 90 488 2799 2
ISBN 978 90 488 2800 5 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Goed of kwaad moge eruit voortkomen voor hem,
ik weet niet wat, maar hij vraagt niets.’

Chrétien de Troyes – *Perceval of het verhaal van de Graal*

Eerste helft

1.

De bal was lang onderweg. Jake Alderdice had niet verwacht dat de linksbuiten hem binnen zou houden, maar de jongen was snel en met de punt van zijn schoen plukte hij de bal uit de lucht, waarna die aan zijn voet bleef liggen als een gedwee huisdier: kalm, maar klaar om zijn tanden te laten zien.

De eerste aanname was het belangrijkste, vond Alderdice. Als die niet goed was, kon je het wel vergeten. In het eerste balcontact laat de speler zien uit welk hout hij gesneden is. De eerste aanraking met het leer, het moment dat de speler bezit neemt van de bal en, misschien nog wel belangrijker, de bal bezit neemt van hem, vertelt je eigenlijk alles wat je weten moet. Honderden spelers had hij afgewezen, enkel en alleen omdat ze een bal van hun voet hadden laten springen. ‘Balbehandeling: zwak,’ noteerde hij in zijn boekje en eigenlijk kon hij dan al terug naar zijn auto.

Alderdice kende spelers die de bal hun wil op probeerden te leggen, alsof hij geen bondgenoot, maar een vijand was. Het kwam er juist op aan de bal te accepteren. Het balcontact is als een liefkozing, een klop op de schouder, een warme handdruk. De bal is het centrale punt van het spel. Wie hem wil hebben, moet hem kunnen ontvangen.

De linksbuiten keerde terug naar zijn eigen helft terwijl de keeper de bal klaarlegde voor een doeltrap. De voorzet was op maat, maar de kopbal van de spits was krachteloos een metertje of drie naast het doel verdwenen. Alderdice keek op zijn horloge. Nog tien minuten. Hij had dorst. Hij bracht zijn hand naar zijn heup. In zijn jaszak voelde hij de platvink zitten. Even geduld nog.

Opnieuw een lange bal naar voren. De linksbuiten, die naar binnen was getrokken, nam de bal in de loop mee, binnenkantje voet, met precies de juiste snelheid. Na drie passen kon hij uithalen. De uitgekomen keeper kreeg zijn vingertoppen ertegen. Met een hol metalen geluid stuiterde de bal terug van de paal. De ingelopen spits was de linksbuiten net voor om binnen te tikken.

Ze zochten elkaar op, allebei een brede lach op het gezicht. Een omhelzing, een aai over de bol. De spits was groot en bonkig. Een beetje Wayne Rooney. De buitenspeler tengerder, kleiner. Lineker, nee, eerder Bergkamp. Zoals hij die bal aannam...

Als zo vaak betrapte Alderdice zich erop dat hij niet naar spelers kon kijken zonder ze te vergelijken met andere. Meestal niet op basis van uiterlijk, maar op grond van motoriek, balbehandeling, traptechniek.

Samen liepen de twee spelers terug naar hun eigen helft. De spits had zijn hand nog gebroederlijk om de schouder van de buitenspeler liggen. Ze lachten om een onderonsje. Op de middenstip stonden twee tegenstanders al klaar om af te trappen. Alderdice had geen idee wat de stand was. De wedstrijd interesseerde hem niet. Hij bekeek alleen spelers.

De kunst van het scouten was abstraheren. Alles wat er niet toe doet buiten beschouwing laten. En daarin was hij in de loop der jaren steeds beter geworden. Hij wist niet veel van tactiek of spelsystemen. De uitslagen was hij meestal vergeten voor hij zijn auto startte en van het parkeerterrein reed. Namen vergat hij. Maar dat op maat gesneden steekballetje, die ene dieptepass, of die prachtige aanname, die kon hij zich maanden later nog voor de geest halen.

Om die reden had Bill hem de hand boven het hoofd gehouden bij de laatste reorganisatie van de staf. Dat hield Jake zichzelf tenminste graag voor. Ergens in zijn achterhoofd was er een stemmetje dat zei dat Bill hem een vriendendienst bewees, dat hij hem *for old times' sake* bij de club betrokken hield. Bill liet geen gelegenheid voorbijgaan om te benadrukken hoe belangrijk Jake voor de club was, maar daarbij memoreerde hij alleen nog wapenfeiten uit het

verleden: de jaren dat Jake trainer was geweest, de eerste ontdekkingen die hij had gedaan als scout en die de club succes hadden gebracht in de jaren negentig. Vrijwel geen van die spelers was nog actief. Sommige waren zelf intussen trainer geworden. Naarmate hun carrières in de vergetelheid raakten, sleet ook zijn reputatie als talentenjager.

De nieuwste ontwikkelingen waren aan hem voorbijgegaan. De scouts van nu hadden geen notitieblokjes meer. Ze voerden gegevens in op tablets. Hele databases vulden ze met statistieken, rapportages, verslagen. Zelf kon hij niet goed overweg met computers. Het kostte hem al moeite om zijn mailbox te openen. Hij had geen toegang tot de database van spelersgegevens en scoutingrapporten die was aangelegd door de andere scouts. Als ze een bijeenkomst van de scoutingstaf hadden, kon hij het grootste gedeelte van het gesprek nauwelijks volgen.

En toch, als er serieuze belangstelling voor een speler was, werd er nooit iets besloten zonder met hem te overleggen. Dus kroop hij elke zaterdagochtend weer achter het stuur van zijn Volvo met een lijstje namen in zijn jaszak en trok hij eropuit om op de meest afgelegen plekken wedstrijden te bezoeken, spelers te bekijken en verslag uit te brengen aan Bill. Hij was het sluitstuk van het scoutingapparaat: als hij akkoord was, werd een speler zo goed als zeker aangenomen.

‘Jij ziet iets in spelers wat anderen niet zien,’ had Bill hem ooit uitgelegd. ‘Een speler kan nog zo goed zijn, nog zo compleet, nog zo sterk... maar er is meer voor nodig om de top te bereiken.’ Jake had geknikt, hoewel hij zelf eigenlijk niet goed wist waar Bill precies op doelde. Wat zag een ander niet en hij als enige wel? Keek hij anders? Beter? Hij had er trouwens ook vaak genoeg naast gezeten. Kwaliteit herkennen was niet zo moeilijk, maar inschatten hoe iemand onder andere omstandigheden zou presteren, dat was vrijwel onmogelijk. Professionele begeleiding, betere medespelers en een uitgebalanceerd trainingsprogramma konden voor sommigen een stimulans zijn, terwijl anderen juist in een topsportklimaat

hopeloos door de mand vielen. Er waren jongens die meteen op hun plek waren, als een meubelstuk dat de kamer completeert. Anderen waren meer als de bijzettafel waar je, ook na jaren nog, steeds opnieuw je teen aan stoot. Hij grinnikte in zichzelf. Hij had vaak genoeg zijn teen gestoten.

Wat bedoelde Bill dan? Misschien niet veel meer dan elementaire mensenkennis. Uit een houding of een blik kon je veel opmaken. Er waren jongens van wie je met zekerheid kon zeggen dat ze het nooit zouden halen, hoe goed ze ook waren. Niet de ballen, niet de wil, geen lef. Ze misten de klootzakfactor. Om de top te halen moet je ziek zijn van een nederlaag. De spelers die het niet kunnen verkroppen als ze falen, hebben vaak net dat beetje extra. Hun manier van lopen verradt hen: met afgemeten passen, driftig bijna, benen ze over het veld en hoe keurig ze de scheidsrechter ook een handje geven na de wedstrijd, er is altijd die verbeterende trek op het gezicht. Jake herkende dat trekje en misschien was dat wel waarom Bill hem nodig had.

‘Hard werken verslaat talent als talent niet hard werkt,’ hield iedereen elkaar voor op de club. En zo was het natuurlijk ook. Alleen was hij misschien beter dan de anderen in staat om die bereidheid bij spelers in te schatten. Talent konden de anderen ook zien. Talent kon je meten, analyseren en onderbrengen in statistieken in een database. Bereidheid niet.

Dit was de laatste speler die hij bekeek vandaag. Met enige scepsis was hij afgereisd naar Monmouth Town in Wales. Het gebeurde niet vaak dat een pareltje uit het slijk van het amateurvoetbal werd opgedoken. Toen hij zijn auto onder een ijzeren boog door de parkeerplaats op stuurde en gewapend met zijn wandelstok het sportcomplex betrad, vreesde hij dat hij weer eens een overbodige reis had gemaakt. Langs de zijkant van het veld was een gammele tribune opgetrokken. Betonnen treden, een overkapping van groene golfplaten, op enkele plaatsen doorgeroest. Op een paar verdwaalde toeschouwers na was het terrein verlaten. De thuisploeg, jongens

van zestien en zeventien jaar oud, in Ikea-kleurige tenues, speelde de bal rond. De tegenstander, een team in het groenwit liep zich in de breedte van het veld warm.

In de kantine haalde hij koffie. Met het bekertje dampende koffie in de hand zocht hij een plekje langs de zijlijn, juist toen de scheidsrechter floot en de aanvoerders bij zich riep voor de toss.

Het was nooit nodig het verfrommelde vel papier uit zijn zak te halen om een naam of een rugnummer te raadplegen. Eén enkel balcontact zou genoeg zijn – genoeg móeten zijn. Een speler met potentie zou zich op dit niveau zonder al te veel moeite moeten onderscheiden, ook als hij een slechte wedstrijd speelde.

Zodra de scheidsrechter floot veranderde er iets in de houding van de linksbuiten. Alsof het schrille geluid hem wakker schudde. Zijn bewegingen werden resoluut, de nonchalance verdween, de sierlijkheid bleef. Hij liep niet veel, maar stond ook nooit stil. Zelfs als de tegenstander in balbezit was, leek hij positie te kiezen. Hij coachte veel, vroeg om de bal, waarschuwde als iemand een man in zijn rug had. Het waren steeds korte aanwijzingen, soms alleen een naam. Hij was niet veel aan de bal. Te weinig, vond Alderdice, al had hij het aantal balcontacten niet geteld.

De wedstrijd liep ten einde. Straks in de auto kon hij wel een paar slokken nemen. Het kostte hem elke week meer moeite om het moment uit te stellen waarop hij de dop routineus losschroefde en met een achteloos gebaar een scheut whisky in zijn keel goot. Hij verlangde nu al naar de tinteling tegen zijn verhemelte, het brandende spoor in zijn slokdarm. De aangename prikkeling van de eerste slok, die voelde alsof je met blote voeten over een schelpenpad liep.

De linksbuiten werd opnieuw aangespeeld, ter hoogte van de middenlijn. Terwijl de bal naar hem toe rolde, zochten zijn ogen al naar de opening. Een pass over de hele. Hij had een mooie, korte trapbeweging, zwaaide niet door met zijn onderbeen. Glenn Hoddle misschien? De bal was op maat, maar de rechtsbuiten kon hem

niet controleren, stak nog wel een duimpje op. De scheidsrechter floot af. Een bescheiden applaus van de paar toeschouwers langs de zijlijn. Alderdice haastte zich naar zijn auto. Hij had genoeg gezien.

2.

‘Wilshere tegen Norwich of Ba tegen Manchester?’

Colin zuchtte en deed alsof hij nadacht, al had hij de vraag al minstens drie keer eerder beantwoord.

‘Wilshere.’

‘Geintje zeker?’

‘Nee, tuurlijk niet. Mooiste doelpunt ooit. Die van Ba was slecht gekeept trouwens.’

Mark hapte naar adem. ‘Slecht gekeept? Ben je gek of zo? Hij zag die bal niet eens komen! Wacht...’ Met een zwaai trok hij zijn telefoon uit zijn broekzak om het doelpunt op te zoeken en zijn gelijk te tonen. Colin moest lachen om zijn theatrale verontwaardiging. Mark deed altijd net alsof je over zijn schoenen had gepist wanneer je het niet met hem eens was. En Colin was het vaak niet met hem eens. Voortdurend eigenlijk.

Eerlijk gezegd kon Colin nauwelijks tussen de twee goals kiezen. Hij deed het toch, omdat hun gesprekken nu eenmaal gebaseerd waren op verschil van mening. Hij kon zich ook niet goed voorstellen waar ze het over zouden moeten hebben als ze voor de verandering eens op één lijn zouden zitten. Waarschijnlijk zou Mark zijn telefoon opbergen, een slok nemen en snel een ander onderwerp aansnijden waarover ze het wél hartgrondig oneens konden zijn.

Ze leunden tegen de pooltafel, waar de witte bal eenzaam op het groene laken lag, beiden nog met een keu in hun handen. Mark had het laatste potje gewonnen, Colin de drie daarvoor. Doordat ze zo in hun spel verdiept waren geweest, hadden ze nauwelijks

gemerkt dat de kantine in de tussentijd langzaam was leeggelopen. Aan de bar zaten alleen nog wat oude mannen en bierbuiken die elke week tot sluit bleven.

De kantine was een grote houten keet, gevuld met verveloo oud meubilair. Op de tafels lagen gedateerde kleedjes en de houten stoelen waren in de loop der jaren gammel geworden. Aan de muren hingen ingelijste foto's van de kampioenselftallen die Monmouth Town had voortgebracht. Aan de foute matjes en de snorren was te zien hoe oud de foto's waren. In een vitrine achterin en op een plank achter de bar stonden rijen protserige trofeeën onder een flinke laag stof. De een nog smakelozter dan de ander. Aan de overkapping boven de bar hing een eindeloze rij verkleurde vaantjes van verschillende voetbalclubs. Colin kende hooguit de helft van de namen.

Aan de jaren voor hij met Mark bevriend raakte, bewaarde Colin niet veel herinneringen. Op een zomerse dag had hij, vier jaar oud, in de speeltuin op een van de schommels gezeten en tekende verveeld met zijn voet figuren in het zand. Plotseling was er een jongen van bijna een kop groter verschenen die op de schommel naast hem kwam zitten.

'Wedden dat ik hoger kom?' Hij begon meteen af te zetten. Even keek Colin toe hoe Mark met een steeds grotere boog heen en weer schommelde, zijn tong fanatiek uit zijn mond. Daarna had hij zelf een aanloop genomen. Hij kwam hoog. Mark hoger.

Ze deden een wedstrijdje wie het verst van de schommel af kon springen. Mark won opnieuw. Ze draaiden de touwen van de schommel in elkaar en lieten ze vervolgens los. Nog draaierig trokken ze een sprintje naar de glijbaan. Colin was er als eerste. Toen zijn moeder hem kwam halen omdat het etenstijd was, stond het 6-4 voor Mark. Zonder dat ze het hadden afgesproken, wisten ze dat ze elkaar de volgende dag weer zouden zien. Zelfde plek.

De dag daarna had Mark een zak met pruimen meegenomen. Ze keken wie de meeste pruimen kon eten zonder de pitten uit te

spugen. Colin kwam tot vijf. Mark tot zes, al stikte hij er wel bijna in. Ze keken wie de pitten het verst kon spugen, het verst weg kon piken en wie vanaf de glijbaan de meeste pitten in de vuilnisbak kon mikken. Die avond waren ze allebei aan de dunne.

Die zomer bedachten ze elke dag nieuwe wedstrijdes. Om beurten daagden ze elkaar uit. Onvermoeibaar, alsof de onderlinge strijd de enige reden was om elkaars gezelschap te zoeken.

Op de eerste schooldag had Mark de stoel naast zich vrijgehouden in de klas. Ze weigerden koppig ergens anders te gaan zitten als de juffrouw dat vroeg. Ze maakten vrienden, maar uitsluitend gezamenlijke vrienden. Als je Mark uitnodigde om te komen spelen, kwam Colin ongevraagd mee, en omgekeerd. De lerares begon hen al snel aan te duiden als ‘Marco’ en sprak over hen in enkelvoud, alsof ze één persoon waren. Alleen als er gevoetbald werd op het schoolplein waren ze niet bij elkaar. Dan waren ze ieder aanvoerder van een team, geen discussie mogelijk. Hun rivaliteit was even vanzelfsprekend als hun onafscheidelijkheid en niemand kon zich in die onderlinge competitie mengen.

Samen werden ze lid van Monmouth Town, de plaatselijke trots, en hier gingen ze op dezelfde voet verder. Onvermijdelijk veranderde de training in een tweestrijd waarbij de rest van het elftal werd veroordeeld tot de rol van figurant of toeschouwer. Vaak genoeg gebeurde het dat de andere spelers al waren afgedropen naar de kleedkamer om te douchen terwijl Mark en Colin nog latje-trap of een wedstrijdje hooghouden deden of ballen op elkaars reet aan het schieten waren.

Alleen op zaterdag speelden ze, voor de verandering, aan dezelfde kant. Mark in de spits en Colin op uiteenlopende posities, meestal linksbuiten. Door zijn zware bouw was Mark weliswaar niet de snelste, hij had wel een neus voor de goal, was sterk in de lucht en had bovendien een verwoestend schot. Mark moest echter toegeven, al deed hij dat met frisse tegenzin en nooit hardop, dat Colin de beste speler was die hij kende. Hoe Colin een bal kon

aannemen, met een simpele kapbeweging een tegenstander kon uitspelen en vervolgens met buitenkantje voet een bal met precies de juiste snelheid in de loop mee kon geven – het oogde zo sierlijk dat het leek alsof de hele actie aan een tekentafel was ontworpen.

Wie ze naast elkaar zag lopen, kon het contrast niet ontgaan. Colin keek vaak ernstig, bijna bezorgd zelfs. Marks lach leek wel in zijn gezicht gebeiteld. Colin kon op school behoorlijk meekomen, Mark moest het vooral hebben van spieken. Zijn cijfers waren een voortdurende zorg voor de leerkrachten en zijn ouders. Zelf maakte hij zich er niet druk om. Naast het voetbal ontwikkelde Mark al vrij vroeg een fascinatie voor andere rondingen. Op elfjarige leeftijd werd hij een dag geschorst omdat hij een vroegrijp meisje uit zijn klas ‘onzedelijk betast’ zou hebben. Hij verklaarde dat hij alleen had willen kijken of haar ene tiet groter zou worden als hij in de andere kneep en dat het van haar had gemogen. Het hielp niet. Hij werd naar de directeur gestuurd, die geen genade kende. Een jaar later rookte hij zijn eerste sigaret en dronk hij zijn eerste biertje. Daarna was hij een dag ziek, maar dat weerhield hem er niet van om het te blijven proberen tot hij het lekker vond.

Het maakte hem er niet fitter op. Niettemin was hij elk seizoen verantwoordelijk voor meer dan de helft van de doelpunten van het team. De meeste van zijn goals had hij rechtstreeks te danken aan Colin. Zoals ook de doelpunten van die middag. Twee stuks. De ene uit een voorzet van Colin. De andere een rebound van een schot van Colin op de paal. Die had quasiverontwaardigd gereageerd toen Mark hem kwam bedanken.

‘Mijn goal, klootzak!’ grijnsde hij.

‘Ik maak ’m toch?’

‘Die had ik er verdomme zelf ook nog wel in kunnen pissen.’

‘Waarom deed je dat dan niet?’ lachte Mark.

‘Omdat jij me voor was!’

‘Nou dan! Mijn goal dus.’

Na de wedstrijd was de woordenstrijd doorgegaan, tot het moment dat Mark hem in een houdgreep had gehouden en zijn kop

onder de kraan had geduwd. De rest besteedde nauwelijks aandacht aan Colins kreten om hulp. De meesten waren al gedoucht, sommigen zelfs al aangekleed.

Straks zouden ze fish-and-chips halen en bij Mark thuis voetbal gaan kijken. Niet omdat ze dat zo hadden afgesproken, maar omdat ze dat altijd deden. Eerst darten, of tafeltennissen, of basketballen, tot *Match of the Day* begon. Welk spel het ook zou worden, Colin wist nu al dat Mark zou proberen vals te spelen. Hij zelf ook trouwens.

Mark keek op zijn horloge.

‘Ik moet ervandoor.’ Hij zei het luchtig, maar zijn blik verried schuldgevoel.

‘Hoezo?’

‘Ja, ik heb afgesproken met Jessica vanavond.’

Colin knikte. Jessica en Mark hadden al maanden een knipperluchtrelatie en op dit moment was het kennelijk aan. Meestal trok Mark zich weinig aan van Jessica’s aanhoudende wens om de zaterdagavond samen op de bank door te brengen, wat vaak de aanleiding was voor ruzie, al was ruzie eigenlijk niet eens het goede woord. Jessica werd boos, Mark haalde zijn schouders op, Jessica werd nog bozer, liep kwaad weg en na een dag of twee maakten ze het weer goed.

‘Sorry, man, had ik eerder moeten zeggen. Ze wilde een film-pje kijken.’ Het klonk een beetje machteloos. Hij staarde naar de grond.

Met zijn voetbaltas over zijn schouder liep Colin naar huis. Onderweg belde hij zijn moeder om te vragen of hij eten mee moest nemen. Hij kwam thuis met drie porties kip tandoori. Zijn moeder zat samen met Lindsey, zijn zusje, te wachten aan de eettafel. Ze waren allebei verdiept in een boek. De kaften rustten tegen de rand van het tafelblad. Met gefronste wenkbrauwen keken ze over de rand van hun bril naar hem op toen hij binnenkwam. Lindsey

had de liefde voor lezen van hun moeder geërfd en zat nu ook voortdurend met vuistdikke boeken voor zich, haar neus dicht bij het papier, alsof ze de letters met haar ogen van de bladzijde wilde trekken.

Elke week nam zijn moeder van de bibliotheek waar ze werkte een stapel boeken mee voor hen drieën. Lindsey had die van haar vaak al na een dag of drie uit. Zelf kwam hij over het algemeen niet verder dan een paar bladzijden. Alleen als het over voetbal ging kon hij enig enthousiasme opbrengen, voor de rest liet hij de boeken meestal onaangeroerd liggen. Toch bleef zijn moeder nieuwe titels aanslepen in de hoop dat hij ooit haar passie zou delen. Als een stil verwijt lag het boek dan een week op zijn nachtkastje en regelmatig informeerde zijn moeder wat hij ervan vond. Dan bromde hij iets als ‘het gaat wel’ (wat een leugen was), ‘ik heb het nog niet uit’ (wat strikt genomen niet onwaar was) of ‘ik moet er nog aan beginnen’ (wat op zich wel klopte, zij het dat hij zich niet serieus voor had genomen om er daadwerkelijk aan te beginnen).

Uit schuldgevoel had hij een paar weken eerder een keer een boek daadwerkelijk uitgelezen: *The Old Man and the Sea*. Hij had gedaan alsof hij het geweldig vond, wat maar de halve waarheid was. Evengoed was zijn moeder trots geweest en had ze het aan iedereen die het wilde horen enthousiast verteld.

Hij was het buitenbeentje. Ook zijn vader had van lezen gehouden. Voornamelijk detectives en oorlogsromans, als je af mocht gaan op de enorme rij boeken die op de slaapkamer van zijn ouders in de kast stond.

Zes jaar was hij geweest toen zijn vader overleed. De herinneringen die Colin aan hem had, waren veelal vervat in geuren en geluiden: de shag die zijn vader rookte, zijn aftershave, het geluid van zijn voetstappen op de trap, het gesnurk als hij 's avonds op de bank in slaap gesukkeld was. Van zijn vaders ziekte had hij weinig meegekregen. Ziekte betekende toen ook iets anders. Ziek zijn was op de bank liggen onder de groene deken en tekenfilms kijken of strips lezen. Het betekende een warm voorhoofd, hoesten, suiker-

water drinken en beschuit eten. Dat ziekte in verband kon staan met iets ernstigs en definitiefs als de dood, was een besef dat pas later tot hem doordrong, toen hij ouder was en gewend was geraakt aan de lege plek aan tafel. Ze besteedden er geen aandacht aan, behandelden het in huis als een vaststaand gegeven, even vanzelfsprekend als de boom op het speelveldje verderop, waar ze omheen voetbalden alsof hij er niet stond.

Zijn moeder droeg haar verdriet in stilte, hield zich taai, weigerde te klagen. Huilen deed ze hooguit als ze alleen was. Op sommige avonden vluchtte ze weg, naar boven, om haar tranen voor hen te verbergen. Haar verdriet was gesleten met de jaren en steeds minder vaak kwam ze met rode ogen en uitgelopen mascara de trap af.

Ze aten zonder veel te zeggen. Lindsey vertelde iets over haar boek, dat op de hoek van de tafel lag. Op de kaft stond een geharnaste ruiter met een lans. Een geel Post-it-blaadje markeerde de bladzijde waar ze gebleven was.

‘Niet naar Mark vanavond?’

‘Nee.’

‘Heb je verloren? Je bent zo stil.’

‘Hij mist z’n vriendje,’ spotte Lindsey.

Hij gaf haar onder tafel een schop. ‘Nee, we hebben gewonnen.’

‘Mooi zo. Maar hebben jullie ruzie?’

‘Nee.’ Colin reageerde geprikkelder dan hij wilde. ‘Mark is gewoon naar Jessica vanavond.’ Zijn moeder knikte. Haar begrip ergerde hem meer dan het vragenvuur.

‘Zelf een vriendinnetje zoeken, Collie,’ zei Lindsey. ‘Of een ander vriendje, dat kan natuurlijk ook.’

Hij stond op om zijn bord naar de keuken te brengen en liep daarna naar de kapstok. Het rinkelen van de halsketting was genoeg voor Rocky om uit zijn mand te komen en kwispelend naar de deur te rennen.